

som det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds (Berg), nu gav, kan man vel ikke sige, at det er en ligefrem Censur, der indføres ved hans Forslag, men det er i alt Fald ligefrem Veien dertil, og det havde vi ogsaa haft Erfaring for. Dengang Pressefølgelsen i 1838 var paa sit Høieste, blev Udgiveren af et Blad, naar et enkelt Numer af Censur blev beslaglagt og altsaa slet ikke kom ud, straffet for Indholdet af Numeret, som om det var kommet ud, og en Forfatter blev for at have ladet Noget trykke straffet, som om han havde udgivet det, naar han kom til Politiet og spurgte, om det var lovligt at udgive det, og Politiet saa sagde, at det var ulovligt. Saaledes var Stillingen dengang. Men, da denne Sag antog for store Former, aabnede Cancelliet en Udvei, som netop var den samme som den, det ærede Medlem her vil aabne. Cancelliet sagde: Den Forfatter, som vil sikkre sig mod Tiltale, kan gaae med sit skrevne Manuscript til Politiet og forud spørge, om det vil paategne det som foreviist, naar det bliver trykt, eller, med andre Ord, lade det passere uden Videre. Men dette viste sig i Gjerningen at være det Samme som den tidligere Tilstand, idet flere Redacturer, der ikke havde Raad til at udsætte sig for store Mulcter og vare af en ængstelig Natur, derved netop undergave sig en frivillig Censur. Naar en Mand nemlig gik til Politiet og sagde: Kan jeg lade Det og Det trykke, vil De skrive foreviist paa det, naar det er trykt? — og Politiet sagde Nei, saa havde dette Nei, skjøndt det kun var Svar paa en Forespørgsel, den samme Virkning som et Forbud; thi man vidste, at, naar man desuagtet lod det trykke, vilde man blive tiltalt. Naar Politimesteren fik dette Manuscript, og han sagde: De og de Sætninger maae De stryge, hvis jeg skal lade det passere, naar det bliver trykt, — saa maatte Bedkommende gjøre det; thi gjorde han det ikke, vidste han, at det vilde føre til Tiltale, medens han maaskee ikke vilde være bleven tiltalt, dersom han havde ladet det trykke uden at forespørge sig. Det Samme vilde blive Tilfældet her. Naar Udgiveren kom til Politimesteren og sagde: Er det lovligt, at jeg optager det, her ligger for? — og Politimesteren sagde Nei, saa vilde det jo være det

Samme som Censur; thi Udgiveren vilde da slet ikke kunne optage Bedkjendtgjørelsen, og han var saaledes værre stillet, end naar han slet ikke havde forespurgt sig iforveien. Naar Politimesteren nemlig havde sagt Nei, maatte han gjøre Skridt til at tiltale Bedkommende, hvis dette Nei ikke blev fulgt, medens han derimod maaskee kunde have ladet det passere, saftrent han ikke iforveien var bleven spurgt, saa at denne Fremgangsmaade ligefrem vilde føre til en Censur. Jeg har kun optaget Forslaget, for at dette Punkt kunde blive aldeles klar, inden Lovforslaget undergik sin videre Stæbne, og jeg skal derfor nu sige, at jeg tager det paagjældende Ændringsforslag tilbage.

Da Ingen gjenoptog Forslaget, bortfaldt det.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af L. C. Larsen, Rimestad, Bille, Gad, Aaberg, Brin, A. Hage, S. Hage, Kee, C. B. Nyholm, Brun, Ernst, Rosenørn, N. Andersen og Jens Jensen til § 2:

Ordene „Alt andet Lottospil“ i 1ste Linie forandres til: „Al anden Foranstaltning af Lottospil her i Riget“.

vedtoges med 56 Stemmer mod 1.

2) Underændringsforslag af Rimestad til Finansministerens Forslag til § 5:

§ Linie 1 forandres „Dptagelse“ til „Bedkjendtgjørelse“, og i Linie 2 „eller af“ til „og“.

vedtoges eenstemmig med 73 Stemmer.

3) Underændringsforslag af Samme til samme Forslag:

§ Linie 5 efter „100 Rd.“ indskrives: „saaledes at Ansvaaret bedømmes“.

vedtoges eenstemmig med 76 Stemmer.

4) Underændringsforslag af Samme til samme Forslag:

§ Linie 7 forandres Ordene: „ingen Udgiver“ til „den, der bærer Ansvaaret for Tidenden, ikke“.

vedtoges eenstemmig med 74 Stemmer.